

● Cumali Ünalđı Hasannebiođlu

Semud

Şahmerdanlar gömmektedir şimdi
aşkımızın göğsüne
yadırgı hüznleri
kaypak bir çamur olan mayamız
kinle bereketlenmektedir.

Uyuyan bebekleriyle
üşüyen köpeklerini bir yana bırakıp
bir sabah vakti dudaklarımda
direnmiş yüreklerin isyânını taşıyan keskin bir ılık
ellerim ceplerimde bu şehri
yerle bir edersen
bana deli
bana çılgın diyecekler biliyorum
gönlümü
âsi bir tohuma gizleyerek toprağa gömüyorum

bu şehir ki amansız
göğünü bile çekti üzerimden
dört nal koşan ayaklarına şiirim
bukağılar vurdu
yürütünce fiillerini zarif ve soylu
arab atlarının üzerine
ebâbıl kuşları uçuruyor bir adam
gözünün bebeğinde.

Bilinmez mi elimiz değdiğinde buz gibi pınarların
köze kestiğı
yürüdüğümüzde dağların yokolduğı
öfkeyle bıraktığımız soluğun
nice görkemli taş tapınakları
yerle bir ettiğı
bilinmez mi?

Ahdimi kavruk ağaçlara
kanadı kırık kuşlara
yivleri aşınmış bir tabancaya
bir de yetim çocuklara
utancından küçülüvermiş haritalara
yani
onurlu yorumlayıcılara
bırakıyorum.

Ben ki saçına çokça aklar berkitilmiş bir semud'um
ağlamak için başına uygun duvarlar arayan
unutulmuş çiçekleri tozlu raflar arasından
el değmemiş kitaplardan
yüreği üzre koyup örselemeden çıkaran
her kelimeyi
gereği üzre akıp giden hayata uygulayan
karanlık kuyulara sarkıtılmış bir semud'um.

Şimdi
ölümden artakalmış acılar yazılıyor
bizim alnımıza
tasdikli mühürlü kâğıtlarımıza
güneş döner
ay peşimizde vay gülüm
bu çılgın adamlar sığmaz dünyaya

*ve korku içimizde
uzanıp yatmış köpek
anten olmuş her sese
kulak kabartmış köpek.*

Biliyorum
biliyorum bir oda gibi coğrafya atlasına
sınırları kanla değil kalemle çizilmiş bir ülkeyi
bankalar, bankerler, tröstler, tecimevleri
kravatlı, rüzgârsız saçları, boyalı potinleri
yüzleri kara bir gecede ışıldayan fâiz hadleri
cepleri teberru çekleri, piyango biletleri
evleri tıkabasa ölü çocuk kemikleri
yanmış genç bedenleri
acıyla yokedilmiş adam iskeletleri

biliyorum
basarak kan deryâsına yürüyor onlar
ve ayaklarının altı lekesizdir, biliyorum.

Ben kendimi sokaklara karşı denemedim
çekilirken üstümden bozbulanık sel suları
önce hüznü belledim
su verilmiş çeliklerden
sabrı bilendim
birçok harfi sağır olan alfabeden
karanlığın buzul topraklarında
bir karçiçeği gibi
göğermeyi öğrendim

ben kendimi sokaklara karşı denemedim.

Onlar hep benziyor birbirlerine
kendini dinleyen bir böcek gibi duyargalarını
içlerine çevirdiklerinde
zalimdir, gururludur, yeryüzü titrer yürüdüklerinde
bilirler herşeyi, bakışları keskindir de
bir ağır makinalı saniyede kaç mermi atar
bir çırpıda söylerler de
yeni açmış bir çiçeğe eğilen adam
zindana atıldığında da Fâtiha okur
bu bir
sakalı zorla kesilmiş birisi
sarıklı, cübbeli, sakallı bir gizli kimlik taşımıştır
ve bir kaya kütlesi oluncaya kadar
dağlara bakmamaya yemin etmiştir
bu iki
sonbahara direnmiş
kışı göğüslemiş ağaçlar
illâ da patlatacaktır domurlarını ilkbahara
ve yaz hasat mevsimidir
bu üç
bilmedikleridir
ve onlar
hep birbirine benzemektedir.

Biliyorum ana, biliyorum
bedenimde bu zulüm
kara geceyi bir örtü gibi düşlerimize saran
berrak sulara bir damla kan olup yayılan
günlerde eriyorum
sabır sayfaları okunup üflenmiş yüreğime
ben ki korkulara efsunluyum

akrep topraklara beleyip
av'cuma yılan kavisler sürerdin de
saçıma ki ana deli çırpınmalar eklerdin.

*Daneleyin ekilmezsem vay beni
gök tırpanla biçilmezsem vay beni
senin'çün dâre
çekilmezsem vay beni
ey bu harfi yüreğime ilikleyen
âyetini buğdayıma çizen Yâr.*

Savruk yapraklar ağlıyor güzün kararttığı suyumuzda
sarı ve savruk
yanık yanaklarımızı sürüyoruz toprağın
serin
ve diri yüzüne

ben şiirini söylemedim daha
dıştan durgun ve sessiz
içten içe lâvlarını kaynatan bir yanardağın
yuvası dağıtılmış kartalların
ve gözlerine
sonsuz hüznlerin mili çekilmiş çocukların
şiirini söylemedim daha.

Vurulduđu gece
toprağa düřtüđu yere
taşlardan bir kin anıtı olarak
'düşek*'ler yapılmamış
kanlısı kargışlanmamış
ve ölümün ter ü tâze gözlerinin
çok renkli bir nakıř olarak
iřlendiđi gömleđine
incecik kadın yüreklerle
evlâd, iyâl
ana, bacı seslerle
ilençlerle ađlanmamıř
kimsiz, kimsesiz bir ölü gibi yatırılmış
unutulan yüređin hey
şiirini söylemedim daha.

Uzun
nefeslerle düşünmekten sakınan bir güneş
minicik serçelerin yumulmaz gözlerine gizlenerek
bir çırpıda çakılıyor arza
ben o zaman
elimi kaldırıp
el yordamıyla
gözü bađlı
tetiđe dokunuyorum
yaşamanın sivri yanları çakılıyor göğsüme
insanlar kayıp gidiyor tırnaklarımın arasından
göğsümde kargılarını unutuyorlar
ben yine
onikiden vuruyorum
atlayıp üstüne şavkı vuran sözcüklerin
gümüş sağrılı küheylânı
yormadan
dörtнал
kořturuyorum

* Düřek: Bazı yörelerde kan davasında öldürölenlerin hatırasını diri tutmak için, vurulduğu yerde mezar biçiminde taşlardan yapılan anıt.

Ben

akkor demirlerle ağlamak köprülerini dağlayan cerrah
kanayan bir yaraya nağralar çiçeklendiren
yitik çocukların rahmısıyla közlerine bastığı
bu umut merhemini kararan göğce
düşen yaprağa
hasretinden çatlamış toprağa sürüyorum.

Anlamazsa

pençesini dağa vurmuş vay gülüm
kartallar bizi anlamazdı
dokunan mı var akıp giden buluta?
ağustos ortasına hercâî
yağan
yağmur bizi anlamazdı

bu Fırat ne Fırat'tır

uyuyan bir adamda
gün yanığı surattır

/uzaktan

kıldan ince, kılıçtan keskincedir
sırâttır

/yakından

dağı deler, taşı ezer, ak köpüklü ordulardır

Fırat bizi anlamazdı

anlamazsa

gözünü yol eylemiş vay gülüm

gül gibi yârimiz

çocuklar bizi anlamazdı.

Yârim

kısa konuşmak

gövdesi zindanlara sığdırılmış

bileğinde

zayıf bırakılmış insanlar kıyama durmuş

kafasında düşünceler kardaşlanan

dar zamanlı adam işi

yargımız okunmuş bizim
bîgünâh
yüzümüze karşı
bir idam mahkûmunun son gecesinde
sabahı bekleyişi
bekleyişimiz
gölüşümüz
dünyaya duruşumuz
su vuruldu akacaktır
bend tutulsa taşacaktır
nadasa bırakılan düş
bir gül gibi
sabaha
açacaktır.

Önce ilkel bir kılınç gibi kelimenin anlamını
gökyüzünü ve toprağın yüzdeyüz yalnızlığını
yere düşer düşmez eriyen
kar tanelerinin hıncını
bir bir düşündük
ve gördük ki
dar gelen bir giysi gibi dökülüyordu
ağaç kabukları
yaşlı dalların ağır kamburları
toprağa karılıyordu
ve deniz
tokmaklarla dövülen bir bakırın
gürültüler çarşısıydı
neydi hayat?
sımsıcak bir bedende kayıp giden hangi ipekti?
yani
ölürken yokolan şey.

Dönüyorken dünya
ve kokuyorken toprak
kısır bir kadının mağrur yüzünün
kopyasıyken kayalar
birdenbire
duruverdi hayat

‘Yarabbi, Yarabbi bari kar yağıyor olsa’

birden
Salih geldi
kar yağdı
helâl lokma, haram lokma ayrıldı
insanlar hayatı kavradı

sonra yine kar yağdı

bunu ben söylüyorum
ey semud!
Her yükselen bina göğün ilminde intihardı
kara bir balçık caddeleri, sokakları sardı
evleri kuşattı
oysa ki ömrümüz ey semud
biçildiği kadardı

Sonra yine kar yağdı

Sonra

Bir semud vardı.

